

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 3Cb/18/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119213985
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Lajoš
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2019:6119213985.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom JUDr. Romanom Lajošom, v spore žalobcu: XAWAX, spol. s r.o., so sídlom Radničné námestie 37, 085 01 Bardejov, IČO: 36 474 118, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Vladimír Mitro, s.r.o., so sídlom Hrabový chodník 4, 831 01 Bratislava, IČO: 51 455 072, proti žalovanému: L. J., s miestom podnikania X. XX, XXX XX Y., IČO: XX XXX XXX, zastúpenému: JUDr. Matúš Hrib, advokát, so sídlom Na Hradbách 5, 085 01 Bardejov, o zaplatenie 29.939,92 Eur s príslušenstvom t a k t o

rozhodol:

Konanie v časti o zaplatenie sumy 400,- Eur s príslušenstvom z a s t a v u j e .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 29.539,92 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.230,83 Eur od 2.2.2017 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 28.309,09 Eur od 14.2.2019 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,08 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 17.1.2019 domáhal zaplatenia sumy 29.939,92 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 1.230,83 Eur od 17.1.2017 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 28.309,09 Eur od 1.1.2019 do zaplatenia ako aj náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že strany sporu 30.6.2014 uzavreli Zmluvu č. 3/2014 o nájme nebytového priestoru podľa príslušných ustanovení zákona č. 116/1990 Zb. a o nájme nebytových priestorov podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „zmluva“), v zmysle ktorej žalobca ako vlastník nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX vedenej pre katastrálne územie Y. ako stavba súp. č. XXXX, nachádzajúcej sa na parcele č. XXX na Z. P. XX, Y. prenajal žalovanému časť tejto nehnuteľnosti, a to nebytový priestor o výmere 190 m², označený ako P. Y. J. H. a príslušenstvo o výmere 40 m². Tvrdil, že žalovaný aj napriek opakovaným ústnym urgenciám prestal uhrádzať žalobcovi ním vystavené faktúry z titulu nájomného, a to od septembra 2016 a z titulu vodného, stočného a zrážkovej vody od augusta 2016, na základe čoho žalobca zaslal žalovanému výpoveď zo zmluvy datovanú 6.12.2016, ktorá bola žalovanému doručená dňa 12.12.2016, z čoho vyplýva, že výpovedná doba začala plynúť dňa 1.1.2017 (viď čl. VI. bod 4 zmluvy) a uplynula dňom 31.1.2017. Žalobca upozornil žalovaného, že je povinný v zmysle čl. VII. bod 12 zmluvy v prípade ukončenia zmluvy do troch dní od

jej skončenia vypratať predmet nájmu a uviesť ho do pôvodného stavu s prihladnutím na obvyklú mieru opotrebenia, pričom táto jeho povinnosť sa považuje za splnenú, ak súčasne odovzdá žalobcovi kľúče od predmetu nájmu a tento prevezme predmet nájmu písomným preberacím protokolom s uvedením prípadných závad. Ďalej poukázal na konanie o vypratanie tejto nehnuteľnosti vedené pod sp. zn. 7C/12/2017, v ktorom tunajší súd zatiaľ neprávoplatným rozsudkom z 23.10.2018 žalovanému uložil nebytový priestor povinnosť nehnuteľnosť vypratať. Vzhľadom na uvedené tvrdil, že žalovaný prenajaté priestory nevypratá, neuviedol ich do pôvodného stavu, kľúče od predmetu nájmu žalobcovi neodovzdal a priestory naďalej užíva bez súhlasu žalobcu, vykonáva v nich svoju podnikateľskú činnosť, za užívanie priestorov nič žalobcovi nehradí, žalobcovi tým znemožňuje užívanie jeho vlastníctva a preto u neho dochádza k bezdôvodnému obohateniu, čo za obdobie od 1.2.2017 do 31.12.2018 činí sumu 28.309,09 Eur (23 x 1.230,83 Eur). Pri určovaní výšky bezdôvodného obohatenia žalovaného vychádzal žalobca z pôvodnej výšky nájmu, ktorú mali strany dohodnutú v zmluve.

3. Okresný súd Banská Bystrica vydal vo veci 6.2.2019 platobný rozkaz sp. zn. 13Up/62/2019, ktorý doručil žalovanému do vlastných rúk spolu so žalobou a prílohami, proti ktorému podal žalovaný odpor, ktorým žalovaný uplatnený nárok neuznal v celom rozsahu. Poukázal na to, že konanie o vypratanie označenej nehnuteľnosti nie je právoplatne skončené, keďže je v štádiu odvolacieho konania. Tvrdil, že predmet nájmu neužíva a nepodniká v ňom tak ako to tvrdí žalobca, čo je predpokladom pre vydanie bezdôvodného obohatenia a tiež, že tvrdenie o výške bezdôvodného obohatenia totožnom s výškou nájmu nie je možné akceptovať. Namietal, že aj podľa rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 23.10.2018, č.k.7C/12/2017-56 mala byť samotná výška nájmu od 4, 5/2016 polovičnou, t.j. 600,- Eur a nie 1.230,83 Eur, preto pokiaľ by mal žalobca nárok na bezdôvodné obohatenie tak len vo výške 600,- Eur za mesiac, a to za predpokladu unesenia dôkazného bremena o užívaní a podnikaní žalovaného v predmete nájmu. Navrhoval preto zrušenie vydaného platobného rozkazu.

4. Na výzvu Okresného súdu Banská Bystrica žalobca vo veci podaním doručeným 16.4.2019 navrhol pokračovanie v konaní a súčasne sa vyjadril k doručenému odporu proti platobnému rozkazu. Odpor žalovaného označil za účelový, riadne neodôvodnený a nedôvodný. Poukázal na to, že žalovaný sa v odpore proti platobnému rozkazu nevyjadril, či mu bola faktúra č. 10170016 z 2.1.2017 žalobcom doručená, akým spôsobom s ňou naložil a či tento nárok eviduje vo svojom účtovníctve a ak ho neeviduje z akých dôvodov, či faktúru žalobcu týkajúcu sa uplatneného nároku uviedol v kontrolnom výkaze, od ktorej skutočnosti sa odvíjajú ďalšie povinnosti žalovaného. Obranu žalovaného spočívajúcu v namietaní, že konanie o vypratanie nehnuteľnosti nie je právoplatne skončené považoval za irelevantné a bez opodstatnenia v tomto konaní, keďže žalobca dal žalovanému výpoveď z dôvodu neplatenia nájomného, ktoré žalovaný nepoprel namietajúc iba výšku nájmu, čo však žalobca namietal s poukazom na poslednú dohodnutú cenu nájmu. Tvrdil, že bez ohľadu na platnosť, resp. neplatnosť výpovede žalobcom, žalovaný nie je oprávnený užívať nehnuteľnosť žalobcu bezodplatne. Do 31.1.2017 bola medzi stranami platná nájomná zmluva, z ktorej žalovanému vyplývala povinnosť hradiť nájomné dohodnuté v nej. Žalovaný nepoprel, že nehnuteľnosť do dnešného dňa nevypratá a žalobcovi ju riadne neodovzdal spolu s kľúčmi od nej ani neuviedol akým spôsobom navrhuje určiť výšku bezdôvodného obohatenia, a teda spôsob jeho výpočtu podľa neho tiež účinne nepoprel. Tvrdenie žalovaného o znížení nájomného označil za nepodložené, pretože nájomná zmluva bola uzavretá písomne, pričom v zmysle čl. VIII. ods. 3 musí byť každá jej zmena vykonaná formou obojstranného písomného dodatku. Pokiaľ nie je dodržaná zákonom určená forma zmluvy, takáto zmluva je neplatná a to platí aj na jej prípadné dodatky. S ohľadom na to výslovne poprel existenciu dodatku, ktorým by bola iným spôsobom upravená výška nájmu. Zastal názor, že zo strany žalovaného nedošlo k účinnému popretiu skutkových okolností uvedených žalobcom. Žalovaný ani jedinou vetou neuviedol z akého dôvodu žalobcovi neplnil ani neuviedol, či a ak áno kedy mal nehnuteľnosť žalobcovi riadne odovzdať a túto skutočnosť ani nepreukázal.

5. Žalovaný sa k podaniu žalobcu, ktorým sa vyjadril k podanému odporu a zároveň navrhol pokračovanie v konaní v lehote 15 dní stanovenej súdom uznesením č. k. 3Cb/18/2019-49 z 30.4.2019 vydaným podľa § 167 ods. 4 C.s.p. písomne nevyjadril. V označenom uznesení súd žalovaného poučil, že na neskôr predložené dôkazy a označené skutočnosti nemusí prihliadnuť, teda o podmienkach sudcovskej koncentrácie konania.

6. Podaním z 3.6.2019 žalobca zobral žalobu späť v rozsahu nároku na zaplatenie sumy 400,- Eur s príslušenstvom, požadovanej v rámci istiny uplatnenej pohľadávky.

7. Súd vo veci vykonal pojednávanie 21.8.2019, na ktoré predvolal právnych zástupcov oboch sporových strán (u právneho zástupcu žalobcu doručenie predvolania na pojednávanie vykázané 7.6.2019, upovedomenie o zmene termínu pojednávania vykázané 26.6.2019; u právneho zástupcu žalovaného, doručenie predvolania na pojednávanie vykázané 7.6.2019, upovedomenie o zmene termínu pojednávania vykázané 26.6.2019), právni zástupcovi strán sa pojednávania zúčastnili. Žalobca ani žalovaný sa na pojednávanie nedostavili, pričom odročenie pojednávania strany sporu včas a odôvodnene nežiadali. Preto súd rozhodol, že vec prerokuje v neprítomnosti žalobcu a žalovaného. Vo veci vykonal dokazovanie oboznámením do spisu predložených listinných dôkazov, najmä výpisom z listu vlastníctva č. XXXX vedeného pre kat. územie Y., zmluvou o nájme nebytového priestoru č. X/XXXX z 30.6.2014, výpoveďou zo zmluvy o nájme nebytového priestoru zo 6.12.2016 s dôkazom o jej doručovaní žalovanému, rozsudkom sp. zn. 7C/12/2017 z 23.10.2018, odvolaním žalovaného voči označenému rozsudku zo 7.12.2018, výpisom z knihy pohľadávok žalobcu, faktúrou žalobcu za nájomné na obdobie január 2017 č. 10170016 zo dňa 2.1.2017 a ostatným obsahom spisu. Súčasne zamietol návrh na vykonanie dokazovania výsluchom žalovaného navrhnutý na pojednávaní konanom 21.8.2019 jeho právnym zástupcom z dôvodu, že takýto návrh na vykonanie dokazovania mal možnosť žalovaný navrhnuť už po doručení žaloby - s ohľadom na tvrdenia prednesené v jeho odpore proti platobnému rozkazu tento nebol navrhnutý včas, pričom rozhodnutie o jeho nariadení súdom by vzhľadom na neprítomnosť žalovaného na pojednávaní viedlo k zbytočnému odročaniu pojednávania. Okrem toho súd nepovažoval navrhovaný dôkaz za spôsobilý zmeniť vo veci realizované právne posúdenie uplatneného nároku a preto ho považoval aj za rozporný so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania.

8. Na základe vykonaného dokazovania bolo zistené, že žalobca a žalovaný uzavreli 30.6.2014 zmluvu o nájme nebytového priestoru, ktorou žalobca prenechal žalovanému nebytový priestor o výmere 190 m², označený aj ako P. Y. J. H. s príslušenstvom o výmere 40 m², nachádzajúci sa v budove na Z. P. Č.. XX, Y., ktorá je zapísaná na LV č. XXXX vedenom pre k.ú. Y. ako budova súp. č. XXXX (predtým vedená ako L., neskôr na základe žiadosti o zmenu užívania stavby vybavenej správnym orgánom pod sp. zn. Ž. XXXX/XXXXX označenej ako Prevádzka obchodu a služieb). V zmysle čl. III zmluvy sa prenajatý nebytový a spoločný priestor mal využívať na prevádzkovanie podnikateľskej činnosti podľa predmetu podnikania, živnostenského oprávnenia a licencie. Z čl. IV ods. 1. až 3. zmluvy vyplýva, že výška nájomného bola stanovená dohodou zmluvných strán podľa zákona č. 18/1996 Z.z. o cenách a mala zohľadňovať všetky ekonomicky oprávnené náklady vrátane zisku. Nájomné za prenajaté nebytové priestory obsiahnuté v Čl. II zmluvy bolo dohodnuté vo výške 1.025,69 Eur bez DPH mesačne. Ďalej v nej bolo dohodnuté, že nájomca hradí poplatky za dodávku tepla, elektrickej energie, vody, TUV a prevádzkové náklady (deratizácia, odpratávanie snehu, čistenie komunikácie a iné služby spojené s užívaním nebytových priestorov) podľa skutočného odpočtu. Tieto nie sú zahrnuté v nájomnom. Zmluvné strany sa dohodli, že nájomné za nebytové priestory a spoločné priestory bude nájomca platiť mesačne pozadu na základe faktúry, ktorá bude vystavená k poslednému dňu príslušného kalendárneho mesiaca. V zmysle čl. IV ods. 6 zmluvy, ak nájomca neuhradí platby podľa čl. IV ods. 1. Tohto článku v stanovených termínoch splatnosti, prenajímateľ má právo nájomcovi vyúčtovať úrok z omeškania vo výške určenej v zmysle nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa čl. IV ods. 8 zmluvy, nájomca sa zaviazal uhrádzať úhrady podľa zmluvy až do doby riadneho vypratania prenajatého priestoru. Podľa Čl. V zmluvy, zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú od 1.7.2014. Podľa Čl. VI ods. 1 zmluvy nájom zaniká výpoveďou alebo obojstrannou dohodou. Podľa Čl. VI ods. 2 písm. b) zmluvy prenajímateľ môže písomne vypovedať zmluvu, ak nájomca viac ako 1 mesiac mešká s platením úhrad podľa čl. IV tejto zmluvy. Podľa Čl. VI ods. 4 zmluvy výpovedná lehota je pri bode 2. a 3. tohto ustanovenia tri mesiace, s výnimkou bodov 2b), 3b) a 3d), kedy je výpovedná doba jeden mesiac. Výpovedná lehota sa počíta od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede. Podľa Čl. VII bod 12 zmluvy v prípade ukončenia nájmu je nájomca povinný do troch dní po skončení vypratať predmet nájmu a uviesť ho do pôvodného stavu, s prihliadnutím na obvyklú mieru opotrebenia. Splnenie povinnosti vrátiť predmet nájmu sa považuje za splnený, ak nájomca súčasne vráti kľúče od predmetu nájmu a prenajímateľ prevezme písomným protokolom predmet nájmu s uvedením prípadných závad, ku ktorým zaujme písomné stanovisko do protokolu nájomca. Ak nájomca neodovzdá predmet nájmu podľa tohto ustanovenia, môže prenajímateľ otvoriť predmet nájmu. Za vzniknuté škody nesie zodpovednosť nájomca. Podľa čl. VIII ods. 3 zmluvy, zmena alebo jej dodatky je možné realizovať len na základe písomného súhlasu zmluvných strán, musia mať písomnú formu a musia byť očíslované.

9. Z listu vlastníctva č. XXXX, kat. úz. Y. zo dňa 20.2.2017 predloženého žalobcom spolu so žalobou vyplýva, že žalobca je evidovaný ako výlučný vlastník nehnuteľnosti okrem iného aj stavby so súp. č. XXXX nachádzajúcej sa na parcele č. XXX, druh stavby: XX, popis stavby: Prevádzka obchodu a služieb. K zmene druhu a popisu stavby došlo na základe Žiadosti o zmenu užívania stavby Ž. XXXX/XXXXX - V. XXXX/XXXX.

10. Z predloženej výpovede zo zmluvy č. X/XXXX o nájme nebytového priestoru zo dňa 6.12.2016 vyplýva, že žalobca v zmysle čl. VI bod 2 písm. b) Zmluvy č. X/XXXX o nájme nebytového priestoru dal žalovanému písomnú výpoveď zo zmluvy, z dôvodu, že žalovaný do uvedeného dňa neuhradil ani len čiastočne dlžnú sumu, ktorá predstavovala výšku 5.277,90 Eur. S poukazom na čl. VI bod 4 zmluvy žalobca konštatoval, že výpovedná doba je jeden mesiac, pričom sa počíta od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede. Zároveň upozornil žalovaného na obsah čl. VII bod 12 zmluvy. Z fotokópie doloženého podacieho lístka o jej doručovaní vyplýva, že predmetná výpoveď bola daná na poštovú prepravu dňa 9.12.2016 a z oznámenia Slovenskej pošty vyplýva, že uvedená zásielka bola žalovanému doručená dňa 12.12.2016. Doručenie tejto výpovede z nájmu medzi stranami sporné nebolo.

11. Zo skutočností známych súdu z konania vedeného pod sp. zn. 7C/12/2017 vzal súd za preukázané, že podľa knihy pohľadávok žalobca k 31.12.2016 evidoval voči žalovanému neuhradené faktúry v celkovej výške 5.277,90 Eur a to z faktúry vystavenej 5.9.2016 so splatnosťou dňa 19.9.2016 na sumu 1.230,83 Eur, z faktúry vystavenej 5.9.2016 so splatnosťou dňa 19.9.2016 na sumu 93,95 Eur, z faktúry vystavenej 4.10.2016 so splatnosťou 18.10.2016 na sumu 1.230,83 Eur, z faktúry vystavenej 4.10.2016 so splatnosťou 8.10.2016 na sumu 91,30 Eur, z faktúry vystavenej 2.11.2016 so splatnosťou 16.11.2016 na sumu 1.230,83 Eur, z faktúry vystavenej 4.11.2016 so splatnosťou 18.11.2016 na sumu 88,64 Eur, z faktúry vystavenej 1.12.2016 so splatnosťou 15.12.2016 na sumu 1.230,83 Eur ako aj faktúry vystavenej 1.12.2016 so splatnosťou 15.12.2016 na sumu 80,69 Eur. Rozsudok tunajšieho súdu č.k. 7C/12/2017-56 vydaný 23.10.2018 nenadobudol dosiaľ právoplatnosť, vzhľadom na odvolanie žalovaného zo 7.12.2018 podaného na základe odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého mal súd nesprávnym procesným postupom znemožniť žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa žalobcom do konania predloženého výpisu z knihy pohľadávok žalobcu v stave k 22.10.2018, a predloženej kópie faktúry č. 10170016, žalobca ku dňu podania žaloby nemal vykázanú úhradu sumy 1.230,83 Eur fakturovanej žalobcom ako nájomné za obdobie január 2017, s dátumom vyhotovenia faktúry 2.1.2017 a dátumom jej splatnosti určenej žalobcom na 16.1.2017. Zo žalobcom predloženej fotodokumentácie súdu vyplynulo, že nebytový priestor prenajatý žalovanému bol aj v čase vedenia konania označený ako prevádzka žalovaného, čo žalovaný vo svojich prednesoch pred súdom žiadnym spôsobom nerozporoval.

13. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, proti platobnému rozkazu môže žalovaný podať odpor, ktorý musí byť vecne odôvodnený. Podaním odporu sa platobný rozkaz zrušuje; to neplatí, ak bol odpor odmietnutý. Podaný odpor nemožno vziať späť.

14. Podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie zastaví. O čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí o veci samej.

15. Podľa § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

16. Vychádzajúc z vyššie citovaných procesných ustanovení súd konštatuje, že podaním odporu žalovaného je potrebné platobný rozkaz považovať za zrušený, keďže odpor nebol v následnom konaní upomínacím súdom odmietnutý a vec bola postúpená Okresnému súdu Bardejov ako miestne príslušnému súdu po doručení návrhu žalobcu na pokračovanie v konaní. Nebolo preto potrebné platobný rozkaz zrušovať samostatným uznesením, ako to požadoval žalovaný vo svojom odpore proti platobnému rozkazu. Zároveň vzhľadom na späťvzatie žaloby v rozsahu sumy 400,- Eur týkajúcej sa

uplatnenej istiny ucinene pred tym, ako sa zacalo predbezne prejednanie sporu podla § 168 alebo pojednavanie, sud konanie v tejto casti zastavil bez potreby zistovania nazoru zalovaneho s castoocnym spatvzatim, co vypliva z prveho odseku vyroku tohto uznesenia.

17. V ostatnej casti uplatneny narok sud pravne posudil castoocne ako narok z obchodnopravneho zavazkového vzťahu v zmysle § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, na obsah ktorého dopadajú subsidiárne aj ustanovenia Občianskeho zákonníka, predovšetkým ustanovenia o nájomnej zmluve okrem otázok výslovne upravených v „lex specialis“, t.j. zákone č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o nájme“) a castoocne ako narok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

18. Podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 261 ods. 8 Obchodného zákonníka, pri použití tejto časti zákona podľa odsekov 1 a 2 je rozhodujúca povaha účastníkov pri vzniku záväzkového vzťahu.

20. Podľa § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka, zmluvy medzi osobami uvedenými v odsekoch 1 a 2, ktoré nie sú upravené v hlave II tejto časti zákona, a sú upravené ako zmluvný typ v Občianskom zákonníku, spravujú sa príslušnými ustanoveniami o tomto zmluvnom type v Občianskom zákonníku a týmto zákonom.

21. Podľa § 324 ods. 1 Obchodného zákonníka, záväzok zanikne, ak sa veriteľovi splní včas a riadne.

22. Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia.

23. Podľa § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

24. Podľa § 1 písm. a) zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o nájme“), ktorý súd v danom prípade aplikoval ako lex specialis, tento zákon sa vzťahuje na nebytové priestory, ktorými sú miestnosti alebo súbory miestností, ktoré podľa rozhodnutia stavebného úradu sú určené na iné účely ako na bývanie; nebytovými priestormi nie sú príslušenstvo bytu ani spoločné priestory domu.

25. Podľa § 3 ods. 1 až 4 zákona o nájme, prenajímateľ môže nebytový priestor prenechať na užívanie inému (ďalej len „nájomca“) zmluvou o nájme (ďalej len „zmluva“). Nebytové priestory sa prenajímajú na účely, na ktoré sú stavebne určené. Zmluva musí mať písomnú formu a musí obsahovať predmet a účel nájmu, výšku a splatnosť nájomného a spôsob jeho platenia, a ak nejde o nájom na neurčitý čas, čas, na ktorý sa nájom uzaviera. Pri nebytových priestoroch v objektoch, s ktorými hospodári bytová organizácia založená národným výborom, možno zmluvu na určitý čas uzavrieť najdlhšie na dva roky, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Ak zmluva neobsahuje náležitosti podľa odseku 3, je neplatná.

26. Podľa § 7 zákona o nájme, ak výška nájomného alebo úhrada za podnájom nie je upravená všeobecne záväzným právnym predpisom, určí sa dohodou.

27. Podľa § 10 zákona o nájme, ak sa nájom uzavrie na neurčitý čas, sú prenajímateľ i nájomca oprávnení vypovedať zmluvu písomne bez udania dôvodu, ak nie je dohodnuté inak.

28. Podľa § 12 zákona o nájme, výpovedná lehota je tri mesiace, ak nebolo dohodnuté inak; počíta sa od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede.

29. Podľa § 13 zákona o nájme, ak nebolo dohodnuté inak, je v prípade skončenia nájmu nájomca povinný vrátiť nebytový priestor v stave, v akom ho prevzal, s prihliadnutím na obvyklé opotrebenie.

30. Pôvodný právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným súd posúdil ako vzťah založený zmluvou o nájme nebytových priestorov v zmysle ustanovení zákona o nájme s dobou nájmu dohodnutou na neurčitý čas. Skutočnosť, že predmetom nájmu bola časť stavby, ktorá bola podľa rozhodnutia stavebného úradu určená na iné účely ako na bývanie (teda ako nebytový priestor) medzi stranami sporná nebola. V priebehu konania nebolo zo strany žalovaného právne relevantnými dôkazmi spochybnené, že žalovaný ako nájomca prestal plniť svoju povinnosť vyplývajúcu z označenej zmluvy o nájme a to povinnosť platiť nájomné ako aj ďalšie platby spojené s užívaním nebytových priestorov a teda, že v čase uplatnenia výpovede zmluvy žalobcom žalovaný bol v omeškaní s úhradami dohodnutého mesačného nájomného v sume 1.025,69 Eur bez DPH (teda mesačne v sume 1.230,83 Eur s DPH) ako aj ďalších na základe zmluvy fakturovaných plnení (celková suma nedoplatku žalovaného na nájomnom a ostatných službách bola žalobcom k 6.12.2016 vykázaná v sume 5.277,90 Eur). Preto je dôvodný prejudiciálny záver o platnosti výpovede z nájmu, keďže v čase jej uplatnenia žalobcom ako aj jej doručenia žalovanému bol žalovaný v omeškaní s platením úhrad podľa čl. IV zmluvy viac ako 1 mesiac. Žalobca teda mal oprávnenie žalovanému výpoveď doručiť, čo sa aj stalo k dátumu 12.12.2016 a tak jednomesačná výpovedná doba dohodnutá v čl. VI ods. 4 zmluvy začala plynúť 1.1.2017, pretože dĺžka výpovednej doby bola osobitne dohodnutá, a táto dohoda teda mala v zmysle § 12 zákona o nájme prednosť pred zákonnou trojmesačnou dĺžkou. Nájomný vzťah založený medzi žalobcom a žalovaným zmluvou o nájme zo dňa 30.6.2014 teda skončil uplynutím výpovednej doby dňa 31.1.2017, čím žalovanému zaniklo oprávnenie užívať predmet nájmu vo vlastníctve žalobcu na základe zmluvy a v zmysle Čl. VII bod 12 zmluvy bol povinný do troch dní po skončení nájmu predmet nájmu vypratať a odovzdať spôsobom dohodnutým v zmluve žalobcovi.

31. K časti nároku žalobcu, požadujúceho zaplatenie sumy 1.230,83 Eur titulom neuhradeného nájomného súd k obrane žalovaného spochybňujúcej výške dojednaného nájomného jeho neskoršou zmenou na sumu 600,- Eur mesačne uvádza, že podľa vyššie citovaného § 3 ods. 2 zákona o nájme, zmluva o nájme nebytových priestorov musí mať obligatórne písomnú formu. Uvedené nepochybne platí aj pre jej zmeny a dodatky. Žiada sa poukázať, že aj samotné sporové strany si v čl. VIII ods. 3 zmluvy dojednali spôsob zmeny ustanovení zmluvy len písomnými a očíslovanými dodatkami. Žalovaný v konaní ani len netvrdil, ktorého dňa bol takýto písomný dodatok podpísaný, aké mal číslo a netvrdil ani jeho písomné vyhotovenie, pričom akékoľvek dodatky a zmeny zmluvy v tomto smere žalobca výslovne účinne poprel. Dôvodný je tak záver, že do 31.1.2017 bol žalovaný povinný za užívanie predmetu nájmu odovzdaného mu do užívania uhrádzať v zmysle čl. IV zmluvy nájomné v sume 1.025,69 bez DPH (t.j. 1.230,83 Eur s DPH) a nie v sume 600,- Eur. Keďže žalovaným nebolo preukázané zaplatenie takto platne dohodnutého nájomného, súd v tejto časti žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal na zaplatenie uplatnenej sumy, ktorá tvorí súčasť druhou vetou výrokovej časti rozsudku priznaného nároku na istine v sume 29.539,92 Eur.

32. Vo vzťahu k príslušenstvu tejto časti istiny dlhu (úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.230,83 Eur za obdobie od 17.1.2017 do zaplatenia) súd vychádzal zo zmluvného dojednaní o výške úrokov z omeškania z nezaplatených úhrad odkazujúceho v čl. IV ods. 6 zmluvy na ustanovenia Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa § 3 tohto nariadenia v znení účinnom od 1.2.2013 je výška úrokov z omeškania o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Súd pritom ustálil, že k omeškaniu s úhradou nájomné došlo až po uplynutí mesiaca, za ktorý bol žalovaný nájomné povinný zaplatiť (viď čl. IV ods. 3 zmluvy, podľa ktorej je nájomca povinný hradiť nájomné mesačne pozadu), teda nájomné za mesiac január 2017 mohlo byť splatné až 1.2.2017 a do omeškania sa žalovaný s jeho úhradou mohol dostať až 2.2.2017. Preto až od tohto dňa vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania v zmluvne dohodnutej výške podľa ustanovení Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, teda vo výške 5 % z omeškanej platby. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že medzi stranami bol založený obchodnoprávny záväzkový vzťah, pretože v zmysle § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka má, pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania prednosť dohoda účastníkov zmluvy a iba v prípade absencie takejto dohody, možno uplatniť úrok z omeškania ustanovený vládou Slovenskej republiky nariadením č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov. Preto pokiaľ išlo o požadovaný úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.230,83 Eur za obdobie od 17.1.2017 do zaplatenia súd žalobu zamietol v časti nad zmluvne dohodnutú výšku úroku z omeškania t.j. nad 5 % vyplývajúcich z

§ 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ako aj za obdobie od 17.1.2017 do 1.2.2017 (tretia veta výrokovej časti rozsudku) a priznal ho len vo výške 5 % ročne zo sumy 1.230,83 Eur od 2.2.2017 do zaplatenia.

33. Ďalšiu časť uplatneného nároku, teda nároku na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 28.309,09 Eur žalobca opieral o skutočnosť, že žalovaný po skončení nájomného vzťahu predmetný nebytový priestor riadne neodovzdal, naďalej ho bezdôvodne užíval, čo žalobcovi znemožňovalo užívanie svojho vlastníctva, a preto bol žalobca z jeho užívania vylúčený.

34. Podľa § 123 Občianskeho zákonníka, vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

35. Podľa § 451 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

36. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

37. Podľa § 458 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

38. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

39. Bezdôvodné obohatenie má povahu subsidiárnu a prichádza do úvahy tam, kde nie je možné nárok odvodiť z iného právneho titulu (nález Ústavného súdu ČR z 10.3.2012 sp. zn. II. ÚS 2929/10). Bezdôvodné obohatenie je v ustanovení § 451 Občianskeho zákonníka konštruované ako predmet plnenia, ktorý sa má vydať. V ods. 1 je pritom vyjadrená všeobecná zásada, že ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí toto obohatenie vydať. V ods. 2 tohto ustanovenia je vymedzený pojem bezdôvodného obohatenia. Zákon v tomto ustanovení uvádza štyri formy bezdôvodného obohatenia (piata je obsiahnutá v § 454) - tento výpočet je však potrebné považovať za exemplifikatívny (Števíček, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451-880. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2015, 1590 s.). Teda podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti - podľa zákonom definovaného pojmu bezdôvodného obohatenia (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/92/2010 z 19.1.2012)

40. Závazkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/117/2011 z 28.5.2012). Splnenie predpokladov pre vznik (záväzkového) právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia musí súd posudzovať vždy z hľadiska špecifických skutkových okolností v konkrétne prejednávanej veci, na ktoré aplikuje konkrétnu normu hmotného práva, t.j. konkrétnymi ustanoveniami Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení.

41. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Predpokladom zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie nie je protiprávne konanie obohateného ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva. Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje totiž zásadu občianskeho

práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného, a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 M Cdo 17/2009 z 23. 11. 2010).

42. Bezodôvodné obohatenie vzniká i tomu, kto svojím jednaním dosiahol na úkor vlastníka postavenie detentora jeho pozemku tým, že celý oplotený pozemok uzamkol a urobil prístupným iba pre seba a svoju potrebu a to bez ohľadu na to, nakoľko intenzívne ho skutočne využíval. Výška bezodôvodného obohatenia sa musí odvíjať od výšky nájomného zodpovedajúceho nájomnej zmluve obvyklej v danom mieste a čase vo vzťahu k celému pozemku (rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 25Cdo/845/99 z 20.3.2001)

43. V danom prípade súd dospel k záveru o dôvodnosti uplatneného nároku na vydanie bezodôvodného obohatenia v rozsahu celej žalovanej sumy. V konaní bolo preukázané, že žalovaný užíval predmetný nebytový priestor s príslušenstvom od 30.6.2014 na základe nájomnej zmluvy, pričom nájomný vzťah medzi žalobcom a žalovaným trval do 31.1.2017, kedy skončil na základe platnej výpovede nájomnej zmluvy doručenej mu žalobcom 12.12.2016. Od 1.2.2017 tak žalovaný užíval nebytový priestor bez nájomnej zmluvy a teda bez právneho titulu, pritom si bol vedomý tohto, že budova, v ktorej sa nebytový priestor nachádza vlastnícky patrí žalobcovi, čo medzi stranami nebolo sporné. Súd vzal za preukázané aj na podklade doloženého výpisu z listu vlastníctva. V konaní nebolo žalovaným preukázané, že by v súvislosti so skončením nájomného vzťahu medzi stranami sporu riadne odovzdal predmet nájmu späť prenajímateľovi medzi stranami dohodnutým postupom, ktorý vyplýva z čl. VII ods. 12 zmluvy - t.j. vypratáním predmetu nájmu od vecí vlastnícky patriacich žalovanému, jeho uvedením do pôvodného stavu, odovzdaním kľúčov od nebytového priestoru a spísaním písomného protokolu o jeho prevzatí žalobcom. Tvrdenie žalovaného o odovzdaní kľúčov nebolo pri vykonávanom dokazovaní ničím preukázané a žalovaný takýto úkon žalobcu smerujúci k vyprataniu predmetu nájmu okamžite po vznesení tejto námietky na pojednávaní konanom 21.8.2019 poprel. Pokiaľ v tomto smere súd zamietol návrh na vykonanie dokazovania výsluchom žalovaného, vychádzal okrem dôvodov spočívajúcich v nedodržaní podmienok na jeho včasné podanie aj z názoru, že týmto výsluchom by došlo len k produkovaniu už skôr jeho právnym zástupcom predneseného tvrdenia, s ktorým by sa vzhľadom na jeho popretie druhou sporovou stranou nebolo možné stotožniť bez označenia ďalších, toto tvrdenie podporujúcich, dôkazov. Preto nebolo dôvodné pojednávanie odročovať za účelom výsluchu žalovaného k ním dodatočne tvrdenej okolnosti odovzdania kľúčov od predmetu nájmu. Samotné dobrovoľné vypratanie predmetu nájmu žalovaným po skončení nájomného vzťahu ani nebolo tvrdené (rovnako ako spísanie odovzdávajúceho protokolu žalobcom a žalovaným); uvedené „nevrátenie“ predmetu nájmu žalobcovi pritom potvrdzuje samotná skutočnosť súbežného vedenia konania o jej vypratanie tunajším súdom pod sp. zn. 7C/12/2017, ktoré v čase rozhodnutia súdu nebolo právoplatne skončené ako aj z obsahu prvoinštančného rozsudku v tomto konaní vydanom, podľa ktorého žalovaný užívanie predmetu nájmu po skončení nájomného vzťahu neodmietal s poukazom na rokovanie s majiteľom žalobcu o znížení výšky nájomného na sumu 600,- Eur mesačne. Preto súd z vykonaných dôkazov ustálil, že aj v období od 1.2.2017 do 31.12.2018 žalovaný predmet nájmu užíval, tento medzi nimi dohodnutým spôsobom žalobcovi neodovzdal, čím zostal prístupným iba pre neho a pre jeho potrebu. Uvedené je právne relevantne bez ohľadu na to, ako intenzívne pôvodne prenajatý nebytový priestor vo vymedzenom období žalovaný skutočne využíval. Právny vzťah bezodôvodného obohatenia je samostatným vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu, v danom prípade vlastníckeho práva žalobcu, ktorý bol postupom a konaním žalovaného neoprávnené vylúčený z užívania daného nebytového priestoru. V dôsledku tohto porušenia práva žalovaný získal neoprávneným užívaním nebytového priestoru majetkový prospech v rozsahu, ktorý by patril vlastníkovi nebytového priestoru vo forme dohodnutého nájomného. V danom prípade tak bola podľa súdu preukázaná príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezodôvodného obohatenia žalovaný a majetkovou ujmom žalobcu.

44. Pokiaľ ide o určenie výšky bezodôvodného obohatenia žalovaného, súd vychádzal z obsahu stranami navrhnutého a pred súdom vykonaného dokazovania, z ktorého vyplynulo, že bezprostredne pred začatím užívania nebytového priestoru bol tento užívaný žalovaným na základe platného nájomného vzťahu, v ktorom výška dohodnutého nájomného činila 1.025,69 Eur bez DPH (teda 1.230,83 Eur s DPH). Pri tomto závere prihliadal na ustálenú súdnu prax, podľa ktorého sa výška bezodôvodného obohatenia v takýchto prípadoch odvíja od výšky nájomného zodpovedajúceho nájomnej zmluve obvyklej v danom mieste a čase. V konkrétnom prípade považuje súd výšku takéhoto nájomného preukázanú práve žalobcom doloženou nájomnou zmluvou, ktorej obsah nebol medzi stranami

sporný. Iný nájomný vzťah s inou výškou nájomného k danému, prípadne inému obdobnému, nebytovému priestoru v danom mieste a čase nebol ani jednou zo sporových strán tvrdený a ani preukazovaný. Rovnako neboli tvrdené alebo preukazované žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by mohli mať relevantný vplyv na zmenu výšky nájomného dohodnutého bezprostredne predchádzajúcou nájomnou zmluvou uzavretou medzi stranami tohto sporu. Žalovaný síce s týmto spôsobom žalobcom preukázanou výškou nájomného za ním bez právneho dôvodu užívaný nebytový priestor nesúhlasil, avšak nepredniesol žiadnu konkrétnu argumentáciu o inom spôsobe jeho výpočtu a ani nenavrhol dokazovanie na preukázanie inej jeho výšky, ktorá by mala zodpovedať výške nájomného obvyklého v takomto mieste a čase; teda neprodukoval účinné prostriedky procesnej obrany spôsobilé minimálne spochybniť dôvodnosť uplatneného nároku, prípadne jeho časti.

45. Námietka žalovaného, že žalobca pri svojom prednese pred súdom navrhol poukazom na čl. IV ods. 8 zmenu žaloby je nenáležitá, keďže na zmenu žaloby sa vyžaduje prednesenie relevantného návrhu oprávnenej procesnej strany a nemožno ju analogicky vyvodzovať len z časti (v priebehu konania dopĺňanej) argumentácie, ktorá nemá podstatný dosah na posúdenie právnej dôvodnosti uplatneného nároku. Obsah doplnenia tejto argumentácie podľa názoru súdu nie je podstatnou zmenou alebo doplnením rozhodujúcich skutočností, keďže len poukazuje na zmluvou dohodnutú povinnosť žalovaného uhrádzať nájomné za užívanie nebytového priestoru do jeho riadneho vypratania. Žalobca tým nemenil právny základ svojho nároku a substitučne splnomocnený právny zástupca žalobcu výslovne vylúčil, že by mal prednesenou argumentáciou zámer žalobu meniť v zmysle obsahu § 139 a 140 C.s.p., pričom zotrval na právnom dôvode uplatneného nároku, t.j. nároku na vydanie peňažnej náhrady predstavujúcej bezdôvodné obohatenie za užívanie nebytového priestoru žalovaným bez právneho dôvodu. Rovnako nenáležitá je aj námietka žalovaného, že žalobca zodpovedá za vznik bližšie nedefinovanej škody (zrejme pre ním nevykonané svojpomocné vypratanie nebytového priestoru s poukazom na obsah čl. VII ods. 12 zmluvy), keďže na základe tohto ustanovenia zmluvy v tomto smere žalobcovi nesvedčila žiadna povinnosť. Preto pokiaľ k takémuto konaniu nepristúpil, neporušil žiadnu povinnosť ustanovenú zmluvou uzavretou medzi stranami sporu a dôvodne čakal na právoplatnosť právneho titulu ukladajúceho žalovanému povinnosť nebytový priestor vypratať (ten v období, za ktorý žalobca žiada bezdôvodné obohatenie právoplatnosť nenadobudol).

46. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd žalobcovi priznal z titulu bezdôvodného obohatenia aj nárok na zaplatenie sumy 28.309,09 Eur (teda 23 x 1230,83 Eur), čo predstavuje náhradu ušlého nájomného za spolu 23 mesiacov kalendárneho roka, počas ktorých žalovaný nebytový priestor o výmere 190 m², označený ako Nočný bar v suteréne a príslušenstvo o výmere 40 m² nachádzajúci sa na Z. P. XX, Y., v nehnuteľnosti ktorá je zapísaná Správou katastra Bardejov, katastrálne územie Bardejov na LV č. XXXX ako stavba súp. č. XXXX neoprávnene užíval.

47. Ako bolo vyššie posúdené, medzi žalobcom a žalovaným bol nájomnou zmluvou z 30.6.2014 založený obchodnoprávny záväzkový vzťah. V zmysle citovaného § 261 sa treťou časťou Obchodného zákonníka spravujú záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, pri vzniku ktorých je zrejme, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti. Z verejne dostupného obchodného registra vyplýva, že predmetom činnosti žalobcu je aj prenájom nehnuteľností s poskytovaním iných než základných služieb spojených s prenájomom. Medzi predmety podnikania žalovaného patrí v zmysle výpisu zo živnostenského registra od 2.2.2007 aj príprava a predaj na priamu konzumáciu nealkoholických nápojov a priemyselne vyrábaných mliečnych nápojov, koktailov, piva, vína a destilátov, ako aj príprava a predaj na priamu konzumáciu tepelne rýchlo upravovaných mäsových výrobkov a obvyklých príloh ako aj bezmäsitých jedál v prevádzkarni Z. P. XX, Y.. Súd nemá preto pochybnosti, že aj záväzkový vzťah vzniknutý titulom bezdôvodného obohatenia užívaním pôvodne prenajímaného nebytového priestoru bez právneho titulu je vzťahom, ktorý sa týka podnikateľskej činnosti oboch sporových strán, preto na posúdenie dôvodnosti uplatneného úroku z omeškania bolo potrebné aplikovať § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak nebola dohodnutá výška úrokov z omeškania, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením. Tým je nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenie Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov, podľa § 1 ods. 2 ktorého možno požadovať úroky z omeškania v sadzbe, ktorá sa rovná základnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania zvýšenej o deväť percentuálnych bodov, pričom takto určená sadzba úrokov z omeškania platí počas celej doby omeškania. Pokiaľ teda ide o požadovaný výšku úroku z omeškania 8 % ročne zo sumy 28.309,09 Eur, nárok súd posúdil ako dôvodný, ale až od dátumu 14.2.2019 (a nie žalobou požadovaného 1.1.2019),

pretože pri tomto nároku neexistujú akékoľvek zmluvné dojednania o dátume vzniku povinnosti plniť ani o jeho výške. Teda žalovaný sa stal povinným plniť uplatnený nárok na bezdôvodné obohatenie v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka až odo dňa nasledujúceho po tom, čo ho žalobca na plnenie vyzval. Aby bolo možné z výzvy na zaplatenie pre žalovaného vyvodiť ten dôsledok, že sa dostal do omeškania, musí sa výzva dostať do jeho dispozície, teda musí disponovať informáciou o tom, že veriteľom bol na plnenie vyzvaný. Žaloba a prílohy boli žalovanému doručené spolu s platobným rozkazom dňa 13.2.2019, súd má preto za preukázané, že týmto dňom sa žalovaný preukázateľne dozvedel o požiadavke žalobcu na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 28.309,09 Eur. Počnúc nasledujúcim dňom, t.j. 14.2.2019 je tak žalovaný voči žalobcovi v omeškaní so zaplatením tejto sumy a je povinný z tejto sumy zaplatiť aj príslušný úrok z omeškania vo výške 8 % ročne.

48. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 a 2 C.s.p. s prihliadnutím na § 256 C.s.p., v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, pričom ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Výrok o trovách konania vychádza zo záveru, že žalobca bol úspešný v rozsahu 97,54 % - celkovo v rozsahu sumy 30.863,21 Eur [1.203,83 Eur (istina nájomného) + 156,80 Eur (úrok z omeškania 5 % z 1.203,83 Eur za 930 dní od počiatku omeškania do vyhlásenia rozsudku) + 28.309,09 Eur (istina bezdôvodného obohatenia) + 1.166,49 Eur (úrok z omeškania 8 % z 28.309,09 Eur za 188 dní od počiatku omeškania do vyhlásenia rozsudku)] a neúspešný v rozsahu 2,46 %, teda v rozsahu sumy 777,88 (400,- Eur z dôvodu následného späťvzatia žaloby a 377,88 Eur z dôvodu nesprávneho uplatnenia úroku z omeškania). Po odrátaní úspechu žalovaného od úspechu žalobcu súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na zaplatenie náhrady trov konania v rozsahu tohto rozdielu, t.j. 95,08 %.

49. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením postupom podľa § 262 C.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do

uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.